

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph. D., v právní věci:

žalobce: **O. M.**
bytem T. n. L., V. 196
zastoupený Mgr. et Mgr. Janem Kořánem, advokátem
se sídlem Praha 1, Opletalova 55

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2016, č.j. 2496/500/14, 72121/ENV/14

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Praha, oddělení ochrany lesa ze dne 26. 8. 2014 č.j. ČIŽP/41/OOL/SR01/1405926.005/14/PJI (dále jen „rozhodnutí ČIŽP“). Rozhodnutím ČIŽP byla žalobci uložena podle § 4 písm. a) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa (dále jen „zákon o ČIŽP“) pokuta ve výši 300.000,- Kč za ohrožení životního prostředí v lesích, kterého se žalobce dopustil tím, že v březnu 2014 nechal na jižní a jihovýchodní hranici lesního pozemku p. č. 2089/2 v k. ú. Týnec nad Labem bez vědomí a souhlasu dotčených orgánů navézt zeminu z výkopových prací na celkové souvislé ploše 950 m². Mocnost navezené vrstvy výkopového materiálu se pohybovala v rozmezí od 0,5 m až 2 m. Při této nedovolené činnosti navíc došlo u 15 stromů k zahrnutí bazálních částí kmenů. Touto

činností došlo k neoprávněnému používání lesní půdy k jiným účelům než pro plnění funkcí lesů a k ohrožení životního prostředí v lesích.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval průběh řízení před správním orgánem I. stupně a odvolací námitky proti rozhodnutí ČIŽP. Odmítl námitku, že přestupek nebyl spáchán, neboť protiprávní jednání není v § 4 písm. a) zákona o ČIŽP označeno jako přestupek, ale jedná se o jiný správní delikt. K námitce, že správní orgán I. stupně bez patřičného odůvodnění nepřijal vysvětlení žalobce, že navezená zemina sloužila k opravě hráze drobné vodní plochy zničené nutriemi a že tato oprava souvisela s hospodařením s dotčeným pozemkem, žalovaný uvedl, že při inspekčním šetření bylo zjištěno, že na předmětný pozemek byla navezena výkopová zemina v délce 150 m a šířce 5 m. Na tuto navážku navazovala další s plošnou výměrou cca 220 m². Ve srovnání s drobnou vodní plochou v jižní části předmětného pozemku, jejíž délka hráze je maximálně několik desítek metrů, se provedená oprava hráze, kdy byla výkopová zemina deponována v délce 150 m, jeví jako nepřiměřená. Navezení zeminy v takovém rozsahu nemůže být bráno jako oprava drobné vodní plochy, nýbrž jako terénní úprava. Deponováním výkopové zeminy došlo k výraznému ovlivnění vodního režimu na předmětném pozemku i v jeho okolí. Zvednutím vodní hladiny a rozšířením původní plochy rybníka byl negativně ovlivněn vodní režim. Došlo také ke znehodnocení původního půdního povrchu. Místa dotčená nelegálním deponováním výkopové zeminy a dále vodou jsou naprosto nevhodná pro pěstování lesních dřevin. Navezením zeminy z výkopových prací na předmětný pozemek tedy prokazatelně došlo k narušení plnění funkcí lesa, především funkce hydrické a půdoochranné. Skutečnosti zjištěné během inspekčního šetření jsou tak v rozporu s § 2 písm. b) zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“). Pro posouzení odpovědnosti žalobce za spáchání správního deliktu podle zákona o ČIŽP není rozhodující, zda se jednalo o terénní úpravy provedené v souladu se zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavením řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), ale to, že navezením zeminy na lesní pozemek na základě pokynu účastníka a spoluvlastníků předmětného pozemku došlo k neoprávněnému používání lesní půdy ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ČIŽP. Povolení výjimky ze zákazů uvedených v § 20 odst. 1 písm. a) až k) podle § 20 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 20 odst. 4 lesního zákona neplatí pro § 20 odst. 1 písm. m) lesního zákona, kdy je v lesích zakázáno narušovat vodní režim, přičemž deponováním výkopové zeminy došlo k negativnímu ovlivnění vodního režimu na předmětném pozemku i v jeho okolí.
3. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že pokud žádnou zeminu na dotčený pozemek sám nedovezl, nemohl se dopustit protiprávního jednání spočívajícího v používání lesní půdy k jiným účelům než pro plnění funkcí lesa. Souhlasné prohlášení ze dne 28. 5. 2014, z něhož vyplynulo, že žalobce spolu s ostatními spoluvlastníky předmětného pozemku souhlasil s navážením zeminy ze stavby Kanalizace Týnec nad Labem na předmětný pozemek a učinil nesporným, že na základě dohody se společností XXX, a.s., dal pokyn k přesunu zeminy za účelem úpravy drobných vodních ploch určených k plnění funkcí lesa, a že došlo k přesunu zeminy z pozemku p. č. 1200 v k. ú. Týnec nad Labem, dokládá plnou odpovědnost žalobce za správní delikt podle § 4 písm. a) zákona o ČIŽP. Žalobce svým úmyslným jednáním ohrozil životní prostředí v lesích, neboť výkopová zemina je zcela nežádoucí pro růst lesních dřevin, především z důvodu velmi nízkého obsahu živin a dalších důležitých látek, dále navezený materiál negativně ovlivnil vodní poměry na předmětném pozemku i v blízkém okolí.
4. Žalovaný dále konstatoval, že v zápise z inspekčního šetření sice není uvedeno, jakými nástroji byly zjišťovány rozměry navážky, ale tyto rozměry jsou zaznamenány. Zjištěný rozsah záboru předmětného pozemku je nepochybně značný, určitá možná odchylka v přesnosti měření nemůže mít vliv na objektivní posouzení dané věci a přesnost měření byla dostatečná vzhledem

k povaze věci a předmětu vedeného správního řízení. Z fotodokumentace je patrné, že navážka zeminy sahá až za druhou drobnou vodní plochu situovanou v severovýchodní části předmětného pozemku a že příčný řez tělesa vzniklého návozem výkopového materiálu má tvar lichoběžníku. Určení délky navážky bylo provedeno laserovým dálkoměrem. Účelem fotodokumentace není přesné zaměření situace na předmětném pozemku. Navážka s plošnou výměrou 200 m² je také patrná z pořízené fotodokumentace a je zřejmé, že se jedná o navezenou zeminu a ne o plochu, která návozem zeminy zasažena nebyla.

5. Letecké snímky, na které odkázal správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí a které nejsou součástí spisu, jsou k dispozici na webovém portálu České úřadu zeměměřičského a katastrálního (dále jen „ČÚZK“). Z fotodokumentace, která je součástí spisu, je patrné, že byly zatopeny živé mladé stromy na předmětném pozemku, což dokazuje, že se jedná o zvýšenou hladinu vody. Pokud by se jednalo o obvyklou hladinu, nemohly by zde žádné stromy vyrůst. Výpisy z archivu meteorologické stanice dokazují, že se v dané oblasti dešťové srážky skutečně vyskytovaly, uvedené stanice se však nenacházejí v takové blízkosti předmětného pozemku, aby jejich údaje měly patřičnou vypovídající hodnotu. Žalovaný odmítl, že ke zvednutí hladiny spodní vody došlo v důsledku splavnění Labe, neboť ke splavnění Labe v oblasti „Středního Labe“ došlo v sedmdesátých letech minulého století.
6. Žalovaný dále zdůraznil, že pro vedené správní řízení není podstatné, který správní orgán je příslušný k vydání povolení, ale skutečnost, že žalobce svým úmyslným jednáním ohrozil životní prostředí v lesích. Poškození 15 stromů nebylo předmětem správního řízení, popis zahrnutých stromů je popisem jednoho z následků protiprávní činnosti žalobce na předmětném pozemku spočívající v deponii výkopové zeminy na předmětný pozemek.
7. Vedle výrazného ovlivnění vodního režimu došlo také ke znehodnocení původního půdního povrchu. Navezená zemina podle prohlášení žalobce pochází z výkopových prací ze stavby, tzn. z nižších vrstev půdy, kde se již žádný humus nenachází. I z inspekčního šetření je zřejmé, že navezená zemina měla vysoký podíl kamenitého skeletu bez humusu. Díky absenci humusové vrstvy je deponovaná výkopová zemina pro pěstování lesních dřevin naprosto nevhodná. Odborné hodnocení složek navezené zeminy nebylo třeba zajistit, neboť inspektoři ČIŽP mají dostatečné odborné vzdělání a jsou schopni posoudit, co je pro pěstování lesních dřevin vhodné. Nutným předpokladem pro to, aby les mohl plnit své funkce, je existence lesního porostu.
8. K výši uložené pokuty žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že oznámení České správy sociálního zabezpečení (dále jen „oznámení ČSSZ“) o výši starobního důchodu nevypovídá nic o dalších majetkových poměrech žalobce. Pokud žalobce svou majetkovou situaci nijak konkrétně nedoložil, nebylo možné z údajů, které měl žalovaný k dispozici, dovodit tvrzený likvidační charakter pokuty. Z katastru nemovitostí žalovaný zjistil, že žalobce jen v k. ú. Týnec nad Labem spoluvlastní pozemky s celkovou výměrou 5.119 m², což nesevčí o tvrzených tíživých majetkových poměrech žalobce. Uložená pokuta tvoří 6 % z maximální možné výše, a proto se ve srovnání s možnou horní hranicí pokuty jeví jako nízká a přiměřená k prokázanému správnímu deliktu. Správní orgán I. stupně nepochybil, pokud se likvidačnímu účinku pokuty v napadeném rozhodnutí výslovně nevěnoval, neboť na základě obecně dostupných údajů, průběhu samotného řízení a výše uložené pokuty nebylo možné likvidační účinek dovodit. Na předmětném pozemku vznikl navezením výkopové zeminy protiprávní stav, který bude trvat do té doby, dokud nebude z předmětného lesního pozemku návoz výkopové zeminy odstraněn. Proto není toto kritérium pro porovnání s ostatními případy odpovídající. Stanovení výše sankce je v každém správním řízení individuální. Zákon o ČIŽP vymezuje pouze horní hranici, v každém případě se posuzuje jiný dopad na životní prostředí v lesích, jedná se o různé subjekty, přihlíží se k různým okolnostem a různým následkům. V daném případě byla uložena pokuta

odpovídající rozsahu a negativnímu dopadu na životní prostředí v lesích. Pokuta za ohrožení životního prostředí v lesích byla rozdělena mezi tři spoluvlastníky, kdy každý z nich má práva a povinnosti související s vlastnictvím lesa. Pokuta byla každému ze spoluvlastníků uložena ve stejné výši, protože všichni měli stejný podíl na protiprávním jednání, všichni dali pokyn k navedení zeminy na předmětný pozemek. Rodinné vazby spoluvlastníků nemají žádný vliv na stanovení výše pokuty. Pokuta tedy nebyla uložena pouze na základě spoluvlastnického podílu, ale na základě skutečnosti, že žalobce dal spolu s dalšími spoluvlastníky pokyn k návozu výkopové zeminy na předmětný pozemek.

9. V žalobě proti napadenému rozhodnutí uplatnil žalobce následující námitky:

i) Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesprávné vedení správního spisu

10. Žalobce namítl, že správní spis neobsahuje letecké snímky pořízené v roce 2013, které mají zachycovat původní stav dotčeného pozemku a které byly uveřejněny na internetových stránkách www.cuzk.cz. Jejich obsah však nebyl ve spisu nijak zachycen. Na tyto snímky jako na podklad pro rozhodnutí odkázal správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí, rovněž na ně bylo odkazováno v zápisu ČIŽP z inspekčního šetření ze dne 27. 3. 2014. Tyto snímky jsou přitom klíčovým podkladovým dokumentem pro srovnání dřívějšího a současného stavu, neboť na jejich základě učinil správní orgán I. stupně zásadní skutkové závěry týkající se údajného ovlivnění vodního režimu v bezprostředním okolí navážky. Žalobce v této souvislosti poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 12. 4. 2011 č.j. 1 As 33/2011-58, v němž NSS učinil závěr, že pokud mají být dokumenty zachycené na internetových stránkách použity jako důkazní prostředek, musí být jejich obsah jednoznačně zachycen a učiněn součástí spisu. Skutečnost, že napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí ČIŽP, zatěžuje správní řízení závažnou vadou, neboť žalovaný se v napadeném rozhodnutí s touto vadou nevyporádal.

ii) Nesprávné posouzení námitky likvidačního charakteru pokuty

11. Žalobce s odkazem na rozhodnutí NSS ze dne 20. 4. 2010 č.j. 1 As 9/2008-133 namítl, že procentuální vyjádření výše uložené sankce ve vztahu k její maximální výši nic nevyovídá o tom, zda má taková pokuta likvidační charakter či nikoli. Pokud správní orgán námitku likvidačního charakteru přešel s poukazem na skutečnost, že se jedná o pouhých 6 % z maximální výše uložené sankce, postupoval v rozporu se závěry, k nimž dospěl NSS v odkazovaném rozhodnutí. Žalobce na důkaz svých majetkových poměrů předložil oznámení ČSSZ ze dne 19. 12. 2013, z něhož vyplývá, že jeho starobní důchod činí 10.270,- Kč měsíčně a jiné příjmy nemá, což znamená, že výše uložené pokuty jednoznačně a významně přesahuje možnosti žalobce uhradit pokutu z běžných příjmů. Závěr žalovaného, že nebyl doložen likvidační charakter pokuty, neboť žalobce je spoluvlastníkem v napadeném rozhodnutí uvedených pozemků, není správný. Nevzal totiž v úvahu, že možnost nakládání s podílem na pozemku je velmi omezená a jeho hodnota velmi sporná. Žalovaný žádné závěry ohledně hodnoty pozemků neučinil. Pokud žalovaný uzavřel, že samotné oznámení ČSSZ není pro posouzení majetkových poměrů dostatečné a že k závěru o likvidačním charakteru pokuty by bylo nutné obstarání dalších údajů, bylo na místě, aby si správní orgán opatřil příslušné údaje vlastní činností nebo je stanovil vlastním odhadem. Sankce ve výši 300.000,- Kč je z hlediska jejího absolutního vyjádření pro průměrného občana České republiky mimořádně a bezprecedentně vysoká, tím spíše pro žalobce jako starobního důchodce. Z tohoto důvodu by měl správní orgán a priori předpokládat, že taková pokuta může být likvidačního charakteru, nejsou-li mu známy zvláštní okolnosti o majetkových poměrech dotčené osoby.

iii) *Porušení zásady legitimního očekávání*

12. Žalobce zdůraznil, že při respektování zásady legitimního očekávání se vychází z kontinuity a ustálené praxe. Poukázal na závěry NSS obsažené v rozhodnutí ze dne 31. 3. 2010 č.j. 1 Afs 58/2009-541 a v rozhodnutí ze dne 12. 8. 2004 č.j. 2 Afs 47/2004-83. Na základě srovnání případů nalezených na webových stránkách inspekce (www.cizp.cz) žalobce namítl, že v téměř podobných případech byla uložena výrazně nižší pokuta. Konkrétně žalobce uvedl tyto případy (rozhodnutí):

- a) obec Mělník, pokuta 100.000,- Kč, porušení § 4 písm. a) zákona o ČIŽP, § 13 odst. 1 a § 20 odst. 1 písm. b) a § 20 odst. 1 písm. o) lesního zákona, právní moc 22. 5. 2009 – *vlastník lesa neoprávněně využil lesní půdu ke jiným účelům než pro plnění funkce lesů, jelikož souhlasil s navážením výkopové zeminy na část pozemku a dále objednal navezení a rozbrnutí výkopové zeminy na téže lesním pozemku, přičemž neodstranil navezené odpady. V případě dotčeného pozemku nebyla na rozdíl od tohoto pozemku zjištěna přítomnost odpadu.*
- b) fyzická osoba, pokuta 50.000,- Kč (po odvolání snížena na 30.000,- Kč), porušení § 4 písm. a) zákona o ČIŽP, § 13 odst. 1 a § 20 odst. 1 písm. b) lesního zákona, právní moc 10. 12. 2009 – *účastník řízení neoprávněně používal lesní půdu ke jiným účelům než pro plnění funkce lesa tím, že v období od 12/2008 do 2/2009 prováděl terénní úpravy na ploše 0,38 ha v rámci obnovy sousedního rybníka. Dále provedl v části lesního pozemku stavbu oplocení pozemku.*
- c) právnická osoba, pokuta 50.000,- Kč, porušení § 4 písm. a) zákona o ČIŽP, § 20 odst. 1 písm. b) lesního zákona, právní moc 5. 9. 2009 – *účastník navezl výkopovou zeminu v množství 360 tun bez patřičných povolení a bez souhlasu a vědomí vlastníka pozemku.*
- d) právnická osoba, pokuta 150.000,- Kč, právní moc 3. 5. 2008 – *správní delikt spočívající v poškození a zničení skupiny dřevin rostoucích mimo les, a to navezením zhruba 20 tisíc m³ výkopové zeminy, která poškodila a zničila bez povolení skupinu desítky až stovky stromů a stovky m² keřovin rostoucích na pozemcích ve vlastnictví městyse Okříšky.*
- e) fyzická osoba, pokuta 120.000,- Kč, porušení § 4 písm. a) zákona o ČIŽP, § 11 odst. 4, § 13 odst. 1, § 20 odst. 1 písm. b), o) lesního zákona, právní moci 17. 11. 2011 – *účastník obrozil životní prostředí v lesích tím, že v rámci nepovolených terénních úprav jako vlastník pozemku dal pokyn umístit na lesní pozemek v období konce roku 2010 navážku – výkopovou zeminu určenou ke překrytí komunálního odpadu na sousedních nelesních pozemcích, kamení a komunální odpad, čímž došlo ke překrytí plochy cca 2179 m². Současně došlo ke vnesení látek do životního prostředí, které jsou svou podstatou cizorodé pro dané prostředí.*
- f) právnická osoba, pokuta 450.000,- Kč, porušení § 4 písm. a) zákona o ČIŽP, § 11 odst. 4 a § 13 odst. 1 lesního zákona – *účastník řízení obrozil životní prostředí v lesích tím, že neoprávněně použil lesní půdu ke jiným účelům tím, že bez povolení v období let 2001 až do současnosti realizoval těžební činnost (těžba písku, deponie a přístupové cesty).*
- g) fyzická osoba - spoluvlastníci, celková pokuta 120.000,- Kč, porušení § 4 písm. a) zákona o ČIŽP, § 11 odst. 4, § 13 odst. 1 lesního zákona – *účastníci obrozili životní prostředí v lesích tím, že ve druhé polovině roku 2010 použili lesní půdu ke výstavbě budovy o ploše 330 m², aniž by dotčený lesní pozemek byl dočasně nebo trvale odňat z PUPFL.*
- h) rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2015 č.j. 9 A 123/2012-71, uložena pokuta 1.000,- Kč za správní delikt podle § 4 písm. d) zákona o ČIŽP – *nesplnění opatření, jímž bylo spoluvlastníkovi pozemku uloženo zalesnit na lesním pozemku holinu o výměře 0,24 ha holinu o výměře 0,28 ha ve stanoveném termínu.*

Žalobce namítl, že žalovaný se s námitkou excesu výše pokuty vůči dosavadní rozhodovací praxi nijak nevypořádal. Nutnost individuálního posouzení nesmí znamenat, že správní orgán zcela ignoruje svoji dosavadní rozhodovací praxi v obdobných věcech.

iv) porušení zásady individualizace a zásady proporcionality

13. Žalobce namítl, že stejně vysoká pokuta byla uložena i ostatním dvěma spoluvlastníkům dotčeného pozemku. Tato souhrnná pokuta tedy postihla jednu rodinu, a proto je třeba vzít v úvahu tuto pokutu jako celek a nikoli jen každou samostatně. Pokuty uložené všem spoluvlastníkům dotčeného pozemku za jediné jednání je ale třeba vnímat souhrnně i bez vazby na rodinné vztahy, protože se jedná o uložení tří pokut v souvislosti s jedinou událostí. Podle žalobce nelze od skutečnosti, že se v daném případě jedná o udělení tří pokut v celkové výši 900.000,- Kč třem spoluvlastníkům, navíc v blízkém rodinném vztahu, odhlédnout. Nezohlednění této okolnosti je v rozporu s požadavkem § 2 odst. 4 správního řádu. Negativní důsledky jedné události posuzované jako správní delikt se nezvětšují tím, že se zvyšuje počet spoluvlastníků, kteří dali souhlas s určitou činností, nýbrž tento negativní důsledek zůstává stále stejný. Žalovaný nevzal v úvahu, že žádný ze spoluvlastníků nemůže sám o sobě rozhodovat o společné věci, neboť k rozhodování je nutný nadpoloviční souhlas, respektive dvoutřetinový souhlas spoluvlastníků podle podílů. I proto nelze ukládat každému spoluvlastníkovi stejně vysokou pokutu, jaká by byla uložena vlastníkovi pozemku, který o nakládání s věcí rozhoduje zcela sám. Žalovaný rovněž nepřihlédl k různým majetkovým poměrům spoluvlastníků.

v) Skutková zjištění nemají oporu v provedeném dokazování

14. Žalobce namítl, že z pořízených fotografií nelze s jistotou rozpoznat skutečnou velikost plochy dotčeného pozemku zasažené návozem zeminy ani výšku návozu, protože rozsah návozu by bylo možné fotografiemi ověřit jen tehdy, pokud by na dotčených plochách bylo při fotografování na návozu položeno měřidlo, které by dodatečně umožnilo určit velikost návozu, případně stanovit měřítko, tedy poměr zmenšení délky na fotografii ke skutečnosti. Ze zápisu z inspekčního šetření spíše plyne, že správní orgán I. stupně stanovil rozsah návozu odhadem, což přesnost jeho závěrů jednoznačně vylučuje. Ze správního spisu musí být zřejmé, jakým způsobem správní orgán ke skutkovým závěrům dospěl. Rozhodnutí ČIŽP tento požadavek nesplňuje, přičemž je nepřijatelné, aby správní orgán teprve v rámci odvolacího řízení žalobci sděloval, jakými důkazními prostředky učinil odborný závěr o velikosti návozu zeminy. Žalobci tím bylo znemožněno se k takovému podkladu v rámci správního řízení vyjádřit. Ve správním spise rovněž není založen žádný podklad, na jehož základě správní orgán I. stupně učinil skutkový závěr o ovlivnění vodního režimu v bezprostředním okolí navážky. Správní orgán I. stupně odkázal na letecké snímky pořízené v roce 2013, jejichž obsah ovšem nebyl ve spise zachycen. Žalobce dále namítl, že správní orgán I. stupně učinil závěr, že deponovaná výkopová zemina je pro pěstování lesních dřevin naprosto nevhodná, aniž by provedl odborné hodnocení složek navezené zeminy a toho, zda je v ní tato humusová vrstva přítomna či nikoli. Posouzení vhodnosti navezené zeminy k plnění funkcí lesa nelze učinit pouze na základě optického vjemu, ale tento závěr se musí opírat o odborné posouzení učiněné formou rozboru uložené zeminy. Tím, že správní orgán I. stupně k této otázce dokazování neprovedl, porušil ustanovení § 52 správního řádu. Žalobce zdůraznil, že odpovědnost za prokázání skutkového stavu věci nese ve všech směrech správní orgán bez zřetele na to, zda jde o objasňování skutkových okolností svědčících ve prospěch či neprospěch obviněného, stejně jako bez ohledu na to, jestli obviněný vůbec na svou obhajobu něco tvrdí a ke svým tvrzením navrhuje důkazy. Důkazní prostředky, které nesplňují dostatečnou míru konkrétnosti, jednoznačnosti a průkaznosti, je nutné odmítnout jako nevhovující.

vi) *nesrozumitelnost a zmatečnost napadeného rozhodnutí ve vztahu k výroku rozhodnutí ČIŽP týkajícímu se zahrnutí bazálních částí u 15 stromů*

15. Žalobce namítl, že pokud správní orgán I. stupně učinil součástí popisu správního deliktu v rámci výroku i vytýkaný negativní následek spočívající v tom, že u 15 stromů došlo k zahrnutí bazálních částí kmenů, je zjevné, že i tento následek je předmětem správního řízení a jako takový měl být předmětem přezkumu v rámci odvolacího řízení. Za neudržitelný označil žalobce názor žalovaného, že určité skutkové závěry jsou ve výroku rozhodnutí ČIŽP pouze jako „*popis jednoho z následků protiprávní činnosti účastníka*“, ale zároveň nejsou považovány za předmět správního řízení. Přijetí tohoto závěru žalovaného by znamenalo, že správní orgán může do výroku rozhodnutí zahrnout libovolná tvrzení o negativních důsledcích činnosti žalobce, ovšem tato tvrzení nejsou nijak přezkoumatelná, neboť nejsou předmětem správního řízení. V daném případě je dán rozpor mezi výrokem rozhodnutí ČIŽP a odůvodněním napadeného rozhodnutí, které v rozporu s výrokovou částí rozhodnutí ČIŽP uvádí, že tato otázka není předmětem správního řízení. Tím, že žalovaný odmítl námitku žalobce týkající se této části výroku rozhodnutí ČIŽP přezkoumat, zatížil správní řízení vážnou vadou, neboť žalobci odňal právo na přezkum správního rozhodnutí v rámci odvolacího řízení v plném rozsahu jeho výrokové části.

vii) *nesprávné právní posouzení obsahu souhlasného prohlášení spoluvlastníků dotčeného pozemku*

16. Žalobce namítl, že on sám ani žádný spoluvlastník dotčeného pozemku se na navázení zeminy na dotčený pozemek nepodílel. Důvodem souhlasu s navážením zeminy bylo dosažení opravy hráze poškozené nutriemi. Z obsahu souhlasu a pokynu žalobce však rozhodně nevyplývá, v jakém rozsahu s navezením zeminy souhlasil, projev vůle je tedy do takové míry obecný, že z něj nelze dovodit souhlas s použitím dotčeného lesního pozemku v rozporu s lesním zákonem. Z jeho obsahu nelze činit závěr o úmyslném jednání, neboť projevený souhlas je zcela obecný, když rozsah navezené zeminy není nijak specifikován a správní orgán se vůbec nezabýval základní skutkovou otázkou, do jaké míry se jednalo o exces ze strany subjektu navázejícího zeminu a do jaké míry se souhlas vztahoval na skutečně navezené množství zeminy. Teoreticky mohlo na základě souhlasu dojít k navezení pouze minimálního množství zeminy na dotčený pozemek. Povinností správního orgánu bylo provést dokazování a tyto okolnosti objasnit. Žalobce dále namítl, že pokud by se pokyn či souhlas vztahoval k jednání, které vykazuje znaky správního deliktu, nebylo by možné na takový pokyn hledět jako na platný projev vůle a ve vztahu k osobě provádějící návoz zeminy by neměl žádnou relevanci, tudíž by nijak nemodifikoval odpovědnost subjektu realizujícího náložku zeminy. Ke skutečnému použití lesní půdy mohlo dojít nejdříve až skutečným navezením zeminy na pozemek plnící funkci lesa, protože teprve tehdy poprvé došlo ke skutečnému užití dotčeného pozemku. Žalobce však žádnou zeminu na dotčený pozemek sám nedovezl, takže protiprávního jednání spočívajícího v používání lesní půdy se sám dopustit nemohl. Správní orgán I. stupně nezkoumal a neprokazoval, kdo zeminu na dotčený pozemek uložil a spokojil se s provedením důkazu obsahem souhlasu a pokynu spoluvlastníků. Jednání žalobce spočívalo v projevu vůle, svolení, aby na dotčený pozemek byla navezena zemina, nicméně v nespecifikovaném rozsahu. Tímto jednáním nemohlo dojít k ohrožení životního prostředí v lesích jako nezbytné podmínky pro odpovědnost za správní delikt podle § 4 písm. a) zákona o ČIŽP. Poškozením životního prostředí je podle § 8 odst. 2 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, zhoršování stavu znečišťováním nebo jinou lidskou činností nad míru stanovenou zvláštními předpisy. Svolení s navezením zeminy je sice projev vůle, nejedná se však o lidskou činnost v pravém slova smyslu, kterou by bylo možné životní prostředí přímo ohrozit nebo poškodit.

17. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě odmítl jako mylné tvrzení žalobce, že konfrontace předchozího a následného skutkového stavu z (foto)map byla pro posouzení protiprávního jednání klíčová. Zdůraznil, že v řízení byla nepochybně zjištěna, řádně zdokumentována a následně popsána činnost žalobce, jakož i negativní důsledky jeho protiprávního jednání. Poukázal zejména na fotodokumentaci pořízenou po nezákonném zásahu, z níž bylo zjištěno zatopení živých stromů, což svědčilo o zvýšené hladině vody. Zjevně tedy nebylo v řízení nutné předchozí stav lokality detailně zkoumat též z mapových podkladů, aby bylo možno uzavřít, že k vytýkaným změnám v území došlo. V případě absence tohoto podkladu, tzn. leteckého snímku, lze hovořit pouze o porušení (pořádkových) povinností při vedení spisu, jelikož tato okolnost nemohla mít vliv na rozhodnutí ve věci samé. Žalobce nemohl být na svých právech zkrácen, neboť se o skutečnosti, že správní orgán I. stupně bude v řízení zkoumat předešlý stav lokality přetvořené nedovoleným zásahem, dozvěděl již z oznámení o zahájení tohoto řízení, jakož i ze zápisu z inspekčního šetření ze dne 27. 3. 2014. Za nepřítomný označil žalovaný odkaz na rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2011 č.j. 1 As 33/2011-58, neboť informace byly opatřeny z portálu <http://geoportal.cuzk.cz/geoprohlize/>, což je webová aplikace spravovaná přímo ČZÚK. Informace z geoportálu jsou bez jakékoli obsahové změny nepřetržitě veřejně přístupné, přičemž obsah v minulosti pořízených mapových podkladů je archivován a nemění se. Potřebný mapový podklad byl tedy volně dostupný v průběhu celého správního řízení včetně odvolacího řízení, a to s totožným obsahem. Nelze tedy hovořit o znemožnění provedení soudního přezkumu v intencích ustanovení § 75 s.r.s.
18. Žalovaný dále uvedl, že vznesenou námitkou likvidačního charakteru uložené pokuty se zabýval. Odkaz na 6 % výši postihu v rámci zákonného rozpětí sazby byl použit pouze podpůrně. Hlavním argumentem pro závěr, že pokuta nepředstavuje nepřiměřený zásah do majetkových poměrů žalobce, byly přímo majetkové poměry žalobce. Relevanci dokumentů ČSSZ správní orgán nepochybně, pouze uvedl, že celkové majetkové poměry pro likvidační účinek pokuty nesvědčí. Předkládané příjmy žalobce jsou pouze jednou z rozhodných skutečností, přičemž je nutno hodnotit celkovou majetkovou situaci žalobce. Údaje dostupné z katastru nemovitostí, dle kterých je žalobce spoluvlastníkem řady nemovitých věcí minimálně v rámci k. ú. Týnec nad Labem, zjevně nesvědčí o možném likvidačním charakteru pokuty. S odkazem na rozhodnutí NSS ze dne 14. 8. 2014 č.j. 10 Ads 140/2014-58 žalovaný konstatoval, že uložená pokuta je zcela adekvátní s ohledem na to, že neoprávněnou deponii výkopové zeminy v délce přibližně 150 m na ploše přibližně 950 m² lze hodnotit jako významné porušení pravidel hospodaření v lesích.
19. K námitce porušení zásady legitimního očekávání žalovaný uvedl, že pokuty na úseku ochrany lesa v řádu statisíců korun nejsou v rámci rozhodovací praxe ČÍŽP výjimkou a nepředstavují porušení zásady rovného zacházení. Na tomto místě žalovaný poukázal na tři rozhodnutí ČÍŽP. Podle prvního z nich byla fyzické osobě uložena pokuta ve výši 400.000,- Kč za ohrožení a poškození životního prostředí v lesích. Lesní pozemky byly zasaženy stavební činností. Druhým rozhodnutím ze dne 15. 9. 2015 byla fyzické osobě uložena pokuta ve výši 1.073.000,- Kč. Ohrožení životního prostředí spočívalo v umístění hospodářských budov na ploše 590 m² a 360 m², jakož i umožnění dlouhodobého výběhu a pastvy hospodářských zvířat na ploše 1,23 ha. Třetím rozhodnutím ze dne 9. 2. 2010 byla fyzické osobě uložena pokuta v součtu ve výši 450.000,- Kč za provedení nepovolených terénních úprav v souvislosti se stavbou přístupové komunikace (rozhodnutí bylo sice zrušeno Městským soudem v Praze, ale z důvodů nesouvisejících s výši uložené pokuty).
20. Žalovaný dále uvedl, že představa žalobce, podle níž negativní důsledky jedné posuzované události se nezvyšují tím, že se zvyšuje počet spoluvlastníků, kteří dali souhlas s určitou činností, neodpovídá pojetí, v jakém se uplatňuje ukládání správních sankcí. Uložená sankce je

ryze osobní povahy a neslouží k odčinění vytýkané činnosti. Skutečnost, že jde o osoby blízké, nutně neznamená, že jednotlivé sankce takto provázaných osob ve svém souhrnu dopadnou do majetkové situace všech těchto osob společně. Poukaz na žalobcovy rodinné vazby je neurčitý, naopak lze důvodně usuzovat, alespoň dle věku a příbuzenského poměru těchto osob, že tyto osoby spolu nesdílejí společnou domácnost a neuspokojují své životní potřeby společně, jakož i to, že každá osoba má jiný zdroj příjmů. Kumulativní účinek uložených pokuty těmto osobám nebyl žalobcem ve správním řízení žádným způsobem prokázán a správní orgány na něj nemohly usuzovat ze zjištěných okolností případu. Za irrelevantní označil žalovaný skutečnost, že každý jednotlivý spoluvlastník nemůže o společné věci samostatně rozhodovat. Pokud na předmětném rozhodnutí participovali všichni spoluvlastníci, neznamená to, že by se jejich odpovědnost poměrně krátila.

21. Ke skutkovému závěru o rozsahu nepovolené deponie žalovaný uvedl, že je dostatečně zdokumentován ve správním spise, který obsahuje podrobnou fotodokumentaci navážky. Požadavek žalobce, aby při pořizování fotodokumentace bylo opatřeno měřidlo, žalovaný odmítl jako neodůvodněný a nadbytečný. Několika desítkami fotografií je z dostatečné blízkosti zachycena část krajiny a lze z nich bez potíží určit rozměry neoprávněné deponie, zejména výšku a šíři navážky. Měření laserovým dálkoměrem užitě při zjišťování délky neoprávněné deponie je standardní metodou při zjišťování vzdálenosti, běžně používanou při terénních šetřeních v rámci činnosti ČIŽP. Navážka tak, jak je lokalizována a popsána v zápise z inspekčního šetření, zcela koresponduje s mapovými podklady.
22. K námitce, že nebyl proveden rozbor navezeného materiálu, žalovaný uvedl, že nevhodnost návozu výkopové zeminy je dána především charakterem deponovaného materiálu, jeho množstvím i způsobem navážky. Navezená zemina pochází z výkopových prací ze stavby kanalizační sítě, přičemž výkop pochází nutně i z nižších vrstev půdy, kde se již žádný humus nenachází. Ze závěrů inspekčního šetření, jakož i z příložené fotodokumentace je zřejmé, že navezená zemina měla vysoký podíl kamenitého skeletu.
23. Formulace v napadeném rozhodnutí o tom, že poškození 15 kusů stromů není předmětem správního řízení, směřovala k tomu, že poškození není znakem skutkové podstaty, kterou žalobce svým jednáním naplnil. Správní orgán I. stupně k této skutečnosti nepřihlédl ani při stanovení výše pokuty. I pokud by zmínka o zahrnutí části kmenů u 15 kusů stromů byla vnímána jako nadbytečná, nepůsobí v daném případě zmatečnost výroku rozhodnutí ČIŽP a potažmo celého rozhodnutí. Podstata protiprávního jednání žalobce je zcela jednoznačně ve výroku rozhodnutí ČIŽP specifikována jak co do povahy, tak i místa a času.
24. Z textu čestného prohlášení ze dne 28. 5. 2014 vyplývá, že žalobce jednoznačně rozhodl o návozu vytěženého materiálu na předmětný pozemek. Žalobci bylo zřejmé, z jakého stavebního záměru bude materiál pocházet, jelikož tato informace byla součástí dohody o přesunu zeminy, jakož i to, pro jaký účel bude zemina deponována. Žalobce tedy musel vědět, že rozsah navážky bude značný a že jeho realizaci nutně musí dojít k nežádoucím důsledkům. Vzhledem k okolnostem, za kterých byla dohoda uzavřena (vědomost žalobce o stavebním záměru, ze kterého má zemina pocházet, jakož i účel deponie – úprava hráze rybníka), je zřejmé, že následek, ke kterému došlo, zcela odpovídal projevu vůle, který žalobce učinil. I v případě, že by byl projev žalobce vyhodnocen jako neurčitý z hlediska objemu navážené zeminy, stále platí, že uskutečněný návoz byl proveden v souladu a v mezích této dohody o přesunu a uložení zeminy. I v tomto případě by nejasnosti o objemu zeminy šly zjevně na vrub žalobce.
25. Při ústním jednání před soudem, které se konalo dne 21. 2. 2019, žalobce zrekapituloval žalobní námitky uplatněné v žalobě. Zdůraznil, že ze souhlasného prohlášení ze dne 28. 5. 2014 je

zřejmé, že dal společně s dalšími spoluvlastníky pokyn k přesunu zeminy pouze za účelem úpravy drobných vodních ploch, nikoli k navezení zeminy nad rámec potřeby upravit poničenou hráz rybníka. Dále ve vztahu k námitce porušení zásady legitimního očekávání znovu poukázal na odlišnou rozhodovací praxi ČIŽP, přičemž akcentoval, že výrazně nižší pokuta (ve výši 50.000,- Kč) za porušení § 4 písm. a) zákona o ČIŽP byla uložena právnické osobě, která na lesní pozemek navezla výkopovou zeminy v množství 360 tun. Žalovaný při ústním jednání setrval na svém procesním stanovisku a odkázal na vyjádření k žalobě. Uvedl, že letecké snímky zachycující stav na předmětném lesním pozemku v roce 2013 nepředstavovaly klíčový podklad pro rozhodnutí. Tím bylo šetření provedené na místě, přičemž ovlivnění vodních poměrů bylo zachyceno na fotodokumentaci. Shodně jako ve vyjádření k žalobě rovněž argumentoval tím, že letecké snímky jsou stále dostupné na geoportálu ČZÚK, tedy státního úřadu. Poukázal rovněž na to, že žalobce v průběhu správního řízení nedostatek tohoto podkladu nenamítal. K námitce likvidačního charakteru uložené pokuty se žalovaný ohradil proti interpretaci žalobce, že jediným hlediskem pro uložení pokuty byl procentuální poměr mezi uloženou pokutou a horní hranicí pokuty stanovené zákonem pro daný správní delikt. Zdůraznil, že posuzoval majetkové poměry žalobce a vedle předloženého výměru o výši starobního důchodu vyšel i z vlastního zjištění, že žalobce je podílovým spoluvlastníkem nemovitého majetku a vlastníkem nemovitosti ve společném jmění manželů. Dle žalovaného je ryze otázkou soukromoprávní, jakým způsobem docílí spoluvlastník rozdělení věci a jejího případného zpeněžení. K námitce odlišné rozhodovací praxe pak doplnil, že žalobcem odkazovaná rozhodnutí v převážné většině spadají do období let 2008 - 2009, a pokuty tedy byly ukládány za jiné inflační úrovně, než tomu bylo v nyní projednávané věci. Žalovaný při ukládání pokuty zohlednil relevantní konkrétní okolnosti případu. Za neadekvátní žalovaný označil srovnání s rozhodnutím, podle něhož byla právnické osobě uložena pokuta za skutek spočívající v navezení výkopové zeminy v rozsahu 360 tun, neboť vzhledem ke zjevnému obsahu kamenitého skeletu a plošné výměře navážky je její mocnost v posuzované věci mnohonásobně vyšší. Odmítl námitku porušení zásady individualizace a proporcionality, neboť podle údajů, které žalobce uváděl, nebylo možné usuzovat na to, že žalobce vede se svými syny společnou domácnost. Pojetí jednoho jednání a jedné sankce neodpovídá hlediskům a zásadám trestního práva, navíc nešlo o uložení povinnosti nahradit ekologickou újmu. Existence spoluvlastnictví nesnižuje odpovědnost jednotlivých spoluvlastníků. K namítanému nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu žalovaný poukázal zejména na to, že mocnost navezené zeminy je patrná z fotodokumentace. Metoda měření pomocí laserového dálkoměru je napříč úřední činností správních orgánů obvyklá a obecně známá. Zobrazování měřítka je zpravidla nutné pouze u menších objektů, jako jsou například pařezy apod. Nadto je mocnost zeminy nerozhodná pro posouzení předmětného následku, když podstatné je, že navážka se vyznačovala nedostatkem úrodných složek důležitých pro růst lesních dřevin a byla nevhodná i pro lesní zvěř. K namítané zmatečnosti výroku rozhodnutí inspekce žalovaný poznamenal, že formulace o zahrnutí bazálních částí kmenů se týkala zahrnutí těchto kmenů zeminou, nikoli jejich zatopení, a zásadně odmítl tvrzení, že dodatečně bylo dovozováno, že uvedená skutečnost neměla vliv na závěr o spáchání předmětného deliktu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí objasnil, že poškození lesních dřevin není znakem skutkové podstaty a k této skutečnosti nebylo přihlíženo ani při stanovení výše pokuty. K obsahu souhlasného prohlášení ze dne 28. 5. 2014 žalovaný uvedl, že žalobcem nebylo doloženo jakékoli omezení či stanovení podmínek pro způsob provedení navážky. Pokyn, který žalobce dal k navezení zeminy na lesní pozemek, a neoprávněné použití lesní půdy k jiným účelům než pro plnění funkcí lesů, jsou ve vztahu příčiny a následku. Žalobce tak učinil bez souhlasu příslušného správního orgánu, přičemž mu muselo být zřejmé, že výkopová zemina je podle zákona o odpadech klasifikována jako odpad. Z formulace, že žalobce dal pokyn k přesunu zeminy za účelem úpravy drobných vodních ploch, nelze usuzovat na uvažovaný rozsah návozu.

26. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
27. Podle § 4 písm. a) zákona o ČIŽP v relevantním znění inspekce uloží pokutu až do výše 5.000.000,- Kč právníkům nebo fyzickým osobám, které svým jednáním nebo opomenutím ohrozí nebo poškodí životní prostředí v lesích tím, že neoprávněně používají lesní půdu k jiným účelům než pro plnění funkcí lesů.
28. Podle § 20 odst. 1 písm. b) lesního zákona v lesích je zakázáno provádět terénní úpravy, narušovat půdní kryt, budovat chodníky, stavět oplocení a jiné objekty.
29. Podle § 20 odst. 1 písm. m) lesního zákona v lesích je zakázáno narušovat vodní režim a hrabat stelivo.
30. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
31. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro absenci leteckých snímků je nutno uvést, že stěžejním podkladem pro rozhodnutí inspekce byla zjištění učiněná při inspekčním šetření, které bylo ČIŽP provedeno dne 27. 3. 2014 na lesním pozemku p. č. 2089/2 v k. ú. Týnec nad Labem. Ze zápisu z inspekčního šetření plyne, že *na předmětném pozemku došlo k navezení výkopové zeminy a to při jeho jihovýchodní hranici v délce 150 m a šířce 5 m, na tuto navážku plynule navazovala další deponie výkopové zeminy pokračující severním směrem v délce 22 m a její plošná výměra činila 200 m²*. Vyšší popsaný stav předmětného pozemku je zachycen fotodokumentací, která byla na místě samém pořízena při inspekčním šetření. Komparace zjištěného stavu se stavem bezprostředně předcházejícím může nepochybně v obecné rovině přispět k precizaci relevantních skutkových okolností, nemusí však představovat nutný podklad pro vydání rozhodnutí. V posuzované věci správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí odkázal na letecké snímky pořízené v roce 2013, aby podtrhl, že *navezením výkopového materiálu došlo ke vzednutí vodní hladiny jižního rybníka a zaplavení části lesního pozemku p. č. 2089/2 v k. ú. Týnec nad Labem*. Skutečnost, že došlo k výraznému ovlivnění vodního režimu v bezprostředním okolí navážky, je však zřetelná na pořízených fotografiích, zejména fotografií číslo 1 a 4. Na těchto fotografiích je patrný přesah vodní hladiny do míst, v nichž se voda nemůže přirozeně vyskytovat, neboť spodní část kmenů několika stromů je zcela ponořena pod vodou. Přehlédnout také nelze, že navezená zemina již na první pohled notně převyšuje okolní terén, čímž nepřirozeně zasahuje do krajiny mj. i tím, že stlačuje hladinu vody v rybníce, která „hledá“ nejjednodušší únikové cesty a přelévá se (vylévá) do nejbližších míst mimo přirozeně se vyskytující vodní plochu. Žalobce neuplatnil konkrétní věcné námitky, kterými by zpochybnil závěr, že vzednutí hladiny rybníka přímo souvisí s objemem zeminy deponované v blízkosti této vodní plochy. Správní orgán je ve smyslu § 3 správního řádu povinen *postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*. Pakliže žalovaný, respektive správní orgán I. stupně vycházeli ze skutkového stavu, který byl bez důvodných pochybností fotograficky zadokumentován, nepředstavuje absence leteckých snímků zachycených tiskem nebo jejich uložením na nosiči dat vadu řízení, pro kterou by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 s.ř.s. Nutno dodat, že žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě nenamítal, že zemina byla na předmětný pozemek navezena před rokem 2014. Letecké snímky dané lokality pořízené v roce 2013 již z tohoto důvodu nemohou mít žádný vliv na správnost skutkových zjištění o navezení výkopové zeminy na předmětný pozemek, z nichž správní orgán vycházel při rozhodování v dané věci.

32. Neobstojí ani námitka nesprávného posouzení likvidačního charakteru pokuty. NSS v žalobcem odkazovaném rozhodnutí ze dne 20. 4. 2010 č.j. 1 As 9/2008-133 sice akcentoval povinnost správního orgánu ukládajícího pokutu za jiný správní delikt přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele, je-li podle osoby pachatele a výše pokuty zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, zdůraznil však též, že *bude záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost.* Žalobce v odvolání proti rozhodnutí inspekce pouze namítl, že jeho starobní důchod činí 10.270,- Kč a jiné příjmy nemá. Opomenul však uvést bližší informace, z nichž by si správní orgán mohl učinit celistvý úsudek o majetkových hodnotách, jimiž žalobce disponuje (například zda má úspory, vlastní movitý a nemovitý majetek apod.), a dalších významných okolnostech, které dotváří obraz o reálných možnostech žalobce dostát deliktní odpovědnosti v podobě zaplacení uložené sankce. V souzené věci lze důvodně pochybovat o tom, že jediným majetkem žalobce je jeho starobní důchod ve shora uvedené výši. Z tohoto důchodu by žalobce stěží financoval opravy hráze (dle jeho slov poškozené nutriemi), neboť jen samotná cena dopravy tak značného množství zeminy na předmětný pozemek stavební firmou by byla zjevně nad jeho finanční možnosti. Nutno zdůraznit, že výše dosahovaných (pravidelných) příjmů je zpravidla jen jedním z ukazatelů, které vypovídají o osobní a majetkové situaci pachatele deliktu. Údaje o výši příjmů nelze abstrahovat od dalších majetkových hodnot, jimiž pachatel disponuje, neboť i tyto hodnoty mají svůj finanční ekvivalent, který tak vyjadřuje míru schopnosti pachatele deliktu dostát finanční povinnosti ve formě uložené sankce. Žalovaný z údajů uvedených v katastru nemovitostí zjistil, že žalobce je spoluvlastníkem několika nemovitostí (včetně průmyslové budovy) v katastrálním území Týnec nad Labem s celkovou výměrou 5.119 m². Žalobce tedy v průběhu správního řízení (v řízení odvolacím) zamlčel podstatné informace vypovídající o jeho celkové majetkové situaci, neboť neuvedl, že je spoluvlastníkem několika nemovitostí, a správnímu orgánu nedoložil ani výši svých úspor, popř. hodnotu movitého majetku. Chtěl-li poukazovat na likvidační důsledky uložené pokuty, bylo *jeho povinností* přiblížit a prokázat správnímu orgánu všechny rozhodné skutečnosti, které by uložení pokuty v dané výši pro její likvidační dopady vylučovaly. Žalobce v takovém případě mohl a měl žalovanému doložit hodnotu nemovitostí, jejichž je spoluvlastníkem, případně uvést, jaké konkrétní okolnosti mu brání v dispozici s těmito nemovitostmi. Soud k tomu podotýká, že dispozice (úplatný převod) se spoluvlastnickým podílem na nemovitosti – pozemku obvykle není vzhledem k možnosti věc reálně rozdělit vyloučena. Toliko obecně formulovaná (žalobní) námitka, že žalovaný nevezl v úvahu omezenou možnost nakládání se spoluvlastnickým podílem a nečinil žádný závěr ohledně hodnoty pozemků, nemůže vzhledem k výše uvedenému obstát.
33. K námitce porušení zásady legitimního očekávání soud předesílá, že podle doktríny je tato zásada, zakotvená v § 2 odst. 4 správního řádu, vyjádřením zásady formální spravedlnosti, kdy sice každý případ má individuální charakter, ale všechny případy navzájem disponují určitými styčnými body a v těchto případech je správní orgán povinen rozhodovat obdobně nebo stejně. Dále plní funkci určité brzdy proti zneužívání institutu správního uvážení, kdy je správním orgánům ponechána určitá svoboda rozhodování v kontextu konkrétních skutečností (viz VEDRAL, Josef: Správní řád: komentář. 2. vydání. Praha: RNDr. Ivana Hexnerová – BOVA POLYGON, 2012, s. 103 a násl. ISBN 978-80-7273-166-4). NSS v rozhodnutí ze dne 12. 12. 2012 č.j. 6 Ads 84/2012 - 48 také zdůraznil, že zásada legitimního očekávání není absolutní a například při ukládání sankce může být převážena zásadou legality nebo zásadou účelnosti sankce. Správní orgán I. stupně při určení výše pokuty ukládané žalobci přihlédl k závažnosti protiprávního jednání, které spatřoval v tom, že navážení výkopového materiálu nemělo jakoukoli souvislost s hospodařením v lese tak, aby pozemek plnil funkce lesa. Hodnotil také následky žalobcova protiprávního jednání v kontextu ohrožení životního prostředí, kdy

došlo k výraznému ovlivnění vodního režimu a ke znehodnocení původního půdního povrchu. Přihlédl rovněž ke způsobu spáchání protiprávní činnosti, neboť došlo ke svévolnému jednání, kdy nebyl brán zřetel na platné právní předpisy i možný dopad na životní prostředí. Zohlednil také nikoli nevýznamný rozsah záboru předmětného pozemku výkopovou zemínou. Sankci přitom žalobci uložil ve výši, která představuje 6 % z maximální možné výše. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí v dostatečném rozsahu vypořádal s námitkou excesu výše uložené pokuty, neboť akcentoval, že výše stanovené sankce vychází prioritně z posouzení individuálních okolností případu, kdy je hodnocen jiný dopad na životní prostředí v lesích, jedná se o různé subjekty a následky. Soud má za to, že uložená pokuta svou výší odpovídá rozsahu a negativnímu dopadu protiprávního jednání žalobce na životní prostředí v lesích. K tomu soud dodává, že povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně *implicitě* – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13 a ze dne 21. 12. 2011, č.j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Správní orgány v projednávané věci nevybočily z mezí správního uvážení, neboť v dostatečném rozsahu posoudily individuální okolnosti případu a rozhodnutí o výši uložené sankce opřely o úvahy, které z tohoto posouzení logicky vycházejí. Z odůvodnění rozhodnutí inspekce, jakož i z napadeného rozhodnutí není patrný žádný znak libovůle jako projevu excesu z diskreční pravomoci správního orgánu. Srovnání s případy, které žalobce vyhledal na webových stránkách ČIŽP, nemůže vést k závěru, že došlo k nepřipustnému zásahu do žalobcova legitimního očekávání. Stručný popis skutků v žalobcem označených rozhodnutích nedává relevantní odpověď na žalobcem nastolenou otázku, zda se správní orgány (ne)odchýlily od své dosavadní praxe. Z rozhodnutí ad a) [viz přehled žalobcem srovnávaných rozhodnutí uvedený v bodě 12 tohoto rozsudku] není především zřejmý rozsah, v jakém měl pachatel využít lesní půdu k jiným účelům tím, že souhlasil s navážením výkopové zeminy a objednal její navezení a rozhrnutí. Terénní úpravy, kterými měl pachatel správního deliktu podle rozhodnutí označeného ad b) naplnit znaky skutkové podstaty, nejsou blíže charakterizovány, a nelze tak posoudit, jak intenzivní byl negativní zásah do životního prostředí. V případě rozhodnutí ad c) rovněž chybí bližší popis skutku, který by umožnil komparaci s napadeným rozhodnutím, neboť údaj o objemu navezené zeminy nevypovídá o míře hrozících či skutečných následků na úseku lesního hospodářství a životního prostředí obecně. Rozhodnutí ad d) sankcionuje poškození dřevin mimo les, navíc žalobce u tohoto rozhodnutí neuvedl právní normu, podle níž byla sankce uložena. Pokuta uložená ve výši 120.000,- Kč fyzické osobě podle rozhodnutí ad e) je sice nižší, nikoli však zásadně, nadto není zřejmé, jaké další okolnosti byly při jejím ukládání hodnoceny. Ojedinelé (odlišné) rozhodnutí navíc nemůže založit žalobci legitimní očekávání i vzhledem k několikaletému časovému odstupu, který srovnávaná rozhodnutí od sebe dělí. Těžební činnost, která byla předmětem správního postihu podle rozhodnutí ad f), má evidentně jiný a s předmětným rozhodnutím ne zcela srovnatelný skutkový základ, nicméně uložená pokuta byla poměrně vyšší (450.000,- Kč). Obdobné platí pro rozhodnutí ad g), neboť skutek spočíval v nepovolené výstavbě budovy. Nesplnění opatření, jímž bylo (spolu)vlastníku uloženo zalesnit holinu na lesním pozemku, posuzované v rozhodnutí ad h), rovněž nemůže být podrobeno

komparaci, neboť vychází z věcně odlišného skutkového děje i jiné právní kvalifikace [§ 4 písm. d) zákona o ČÍŽP]. V obecné rovině lze poukázat též na skutečnost, že žalobcem uvedená rozhodnutí se týkala období, které posuzovanému období předcházelo o několik let (2008 -2011), a výše jimi ukládaných pokut proto reflektovala jiné ekonomicko-spoločenské poměry v zemi. Výše žalobci uložené pokuty se zásadně nevymyká rozpětí, které se z porovnávaných rozhodnutí podává [30.000,- Kč – 450.000,- Kč; pokuta uložená ve výši 1.000,- Kč podle rozhodnutí ad h) nemůže být pro naprosto odlišný skutkový a právní základ předmětem srovnání]. Námitka, že správní orgány ignorovaly při uložení pokuty žalobci svou dosavadní praxi, není proto důvodná.

34. Soud nevěšel ani na námitku vytykající žalovanému porušení zásady individuálního posouzení věci a zásady proporcionality. Nutno předeslat, že žalobce se deliktního jednání dopustil tím, že dal pokyn k tomu, aby na tento pozemek byla navezena a deponována výkopová zemina. Okolnost, že tento souhlas dali i ostatní spoluvlastníci předmětného pozemku, neeliminuje či nesnižuje míru odpovědnosti žalobce za jednání, které naplňuje znaky skutkové podstaty správního deliktu podle § 4 písm. a) zákona o ČÍŽP. Podílové spoluvlastnictví netvoří z hlediska posuzování deliktní odpovědnosti (procesní) nerozlučné společenství, jehož existence by vylučovala samostatné projednání správního deliktu vůči každému pachateli zvláště, neboť deliktního jednání se může dopustit každá fyzická nebo právnická osoba bez ohledu na její občanskoprávní postavení a omezení z tohoto statusu případně vyplývající [srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2011 sp. zn. 32 Cdo 1675/2011, podle něhož: „(P)ro posouzení, zda jde o samostatné nebo nerozlučné společenství, je rozhodná povaha předmětu řízení vyplývající z hmotného práva; o nerozlučné společenství jde přitom pouze tam, kde hmotné právo neumožňuje, aby předmět řízení byl projednán samostatně vůči každému ze společníků. Jestliže z hmotněprávních předpisů ani ze smlouvy nevyplývá, že by předmět řízení nemohl být projednán vůči každému ze žalovaných samostatně, jde na jejich straně o společenství samostatné podle ustanovení § 91 odst. 1 o. s. ř.“]. Úprava institutu spoluvlastnictví má svůj význam v oblasti občanskoprávních vztahů a do veřejnoprávní oblasti správního trestání nepřesahuje. Nerelevantní je proto námitka, že žádný ze spoluvlastníků nemůže sám rozhodovat o společné věci, a že pokuta by měla reflektovat velikost spoluvlastnického podílu. Žalovaný v tomto směru přílehavě podotkl, že postih jednoho (deliktního) jednání jako celku a „rovnoměrné rozdělení“ sankce mezi pachatele takového deliktu neodpovídá základním zásadám trestního práva při ukládání trestu, neboť každý pachatel odpovídá za protiprávní jednání samostatně. Jinak řečeno, počet spoluvlastníků předmětného pozemku ani velikost jejich spoluvlastnických podílů nemůže být určující pro stanovení výše pokuty za žalobcem spáchaný správní delikt. Případný je i poukaz žalovaného na skutečnost, že v daném případě nebyla žalobci (či ostatním spoluvlastníkům předmětného pozemku) uložena povinnost k náhradě ekologické újmy. Účelem správního trestání je efektivní (preventivně předstírný) postih deliktního jednání. Uložená sankce musí být pro (každého) pachatele citelná, aby ho odradila od pokračování v jednání, které naplňuje znaky skutkové podstaty správního deliktu (represivní funkce sankce). Těmito hledisky se žalovaný i správní orgán I. stupně důsledně řídili a o výši sankce rozhodli podle zásad individuálního posouzení věci. Žalobcem namítaný citelný postih „jedné rodiny“ se omezil jen na konstatování příbuzenského poměru mezi spoluvlastníky. Žalobce však ani v žalobě nepřiblížil, jakou (ekonomicky provázanou) podobu mají vztahy v jeho rodině a jakým konkrétním způsobem se pokuty uložené dalším spoluvlastníkům měly projevit (také) v jeho majetkové sféře. Žalovaný spolu se správním orgánem I. stupně proto neporušili ani zásadu proporcionality, neboť přijaté řešení (výše uložené pokuty) odpovídá skutkově významným okolnostem daného případu.

35. Nedůvodnou soud shledal i námitku, v níž žalobce poukázal na nesoulad skutkových zjištění s provedeným dokazováním. Jak již bylo soudem konstatováno shora, správní orgán je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro to,

aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem případu. Žalovaný uzavřel, že žalobce se dopustil správního deliktu podle § 4 písm. a) zákona o ČÍŽP, neboť bez vědomí a souhlasu dotčených orgánů nechal na lesní pozemek navézt zeminu z výkopových prací na celkové souvislé ploše 950 m² s mocností, která se pohybovala od 0,5 m do 2 m. Žalobce se ve správním řízení bránil pouze obecnou námitkou, že navezená zemina nepřesáhla takový rozsah, aby bylo pro provedení opravy hráze drobné vodní plochy poškozené nutriemi nutné provést nějaký formální krok. Ani v žalobě však neuvedl konkrétní námitky, jimiž by závěr správního orgánu o plošné výměře a objemu navážky zpochybnil. Správní orgán I. stupně vycházel z měření, které bylo provedeno laserovým dálkoměrem, přičemž výsledky tohoto měření vtělil do zápisu z inspekčního šetření (viz odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 8 nahoře). Skutečnost, že zápis z inspekčního šetření neobsahuje výslovnou zmínku o tom, že měření bylo provedeno pomocí laserového dálkoměru, respektive že součástí spisu není záznam o tomto měření, nečiní napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Nutno zdůraznit, že žalobce měl možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, mezi nimiž byl vedle fotodokumentace i zápis z inspekčního šetření obsahující vyčerpávající údaje o zjištěném skutkovém stavu. Nesprávnost výsledků měření přitom žádným věrohodným argumentem nezpochybnil. Na svém právu účastníka vyjádřit se k podkladům rozhodnutí tedy žalobce zkrácen nebyl. Soud rovněž poznamenává, že pomocí laserového dálkoměru lze v exteriéru či interiéru zjistit pouze vzdálenost (délku určitého úseku). Není proto zřejmé, jaký význam by záznam z tohoto měření měl pro žalobce mít, není-li výsledek měření (současně) důvodně rozporován. Na okraj lze také uvést, že standardní laserový dálkoměr obvykle ani není vybaven funkcí archivace naměřených údajů a jejich následného přenosu do jiného média umožňujícího hmotné zachycení změřených hodnot. Pokud se žalobce v žalobních námitkách omezil na konstatování, že absence záznamu o měření činí napadené rozhodnutí i rozhodnutí inspekce nepřezkoumatelnými, je třeba takovou obranu hodnotit jako lichou a ve své podstatě účelovou.

36. Pokud jde o žalobcovu námitku nepřezkoumatelnosti skutkového závěru správního orgánu o ovlivnění vodního režimu z důvodu absence leteckých snímků pořízených v roce 2013, soud odkazuje na vypořádání první žalobní námitky. Fotodokumentace, která je součástí správního spisu a která byla pořízena při inspekčním šetření, nepochybně prokazuje, že místo s vodní plochou bylo navezením zeminy významně narušeno. Srovnání se stavem před provedením navážky proto postrádá opodstatněnost.
37. Soud nemá rovněž pochybnosti o správnosti skutkového závěru týkajícího se znehodnocení původního půdního povrchu. Správní orgán I. stupně i žalovaný tento závěr logicky dovodili ze zjištění, že navezená zemina pocházela z výkopových prací ze stavby, a tudíž zahrnovala i nižší vrstvy půdy, kde se žádný humus, tj. úrodná složka zeminy vhodná pro pěstování lesních dřevin, nenachází. Z fotodokumentace obsažené ve správním spise je navíc patrný vysoký podíl kamenitého skeletu, který o vhodnosti zeminy k použití v oblasti lesa nesvědčí. Požadavek na odborné posouzení učiněné formou rozboru uložené zeminy soud považuje za nadbytečný, neboť žalobce i tuto námitku pojal velmi obecně bez bližší věcné argumentace, která by vyvrátila či alespoň zpochybnila závěr správního orgánu o nevhodnosti zeminy vytěžené při výkopových stavebních pracích. Navíc lze přisvědčit žalovanému, že ČÍŽP je vybavena aparátom (inspektory), kteří mají dostatečné odborné vzdělání, aby mohli vyhodnocovat dopady konkrétních jednání na životní prostředí. V této souvislosti je třeba připomenout, že žalobce je jako vlastník lesa povinen při hospodaření v lese usilovat mj. o to, aby funkce lesa byly zachovány a aby byl zachován genofond lesních dřevin (§ 11 odst. 2 lesního zákona). Pokud měl žalobce v úmyslu opravit poškozenou hráz rybníka navezením zeminy, bylo jeho povinností prověřit, zda tato zemina nebude v lese narušovat půdní kryt (§ 20 odst. 1 písm. b) lesního zákona). Pokud by dbal uvedené povinnosti, mohl důkaz o tom, že navezená zemina svým složením neohrozí funkce lesa, ve správním řízení předložit. Nic takového však žalobce neučinil.

38. Se žalobcem lze do jisté míry souhlasit v tom, že výrok rozhodnutí inspekce je do jisté míry nepřehledný, neboť obsahuje také popis negativních následků jednání žalobce („*Při této nedovolené činnosti navíc došlo u 15 stromů ke zabrnutí bazálních částí kmenů*“), které však nejsou znakem skutkové podstaty předmětného deliktu. Žalobce naplnil znaky skutkové podstaty správního deliktu tím, že na lesní pozemek navezl zeminu o výše uvedené ploše a objemu. Tímto jednáním ohrozil životní prostředí v lesích, neboť výkopová zemina je nežádoucí pro růst dřevin a navezený materiál měl negativní vliv i na vodní poměry v lese. Správní orgán I. stupně ani žalovaný nicméně výše zmíněné negativní následky jednání žalobce nehodnotil a nepřihlížel k nim při stanovení výše sankce. Soud považuje za podstatné, že nadbytečnost proklamace těchto následků deliktního jednání ve výrokové části rozhodnutí inspekce nemá žádný vliv na srozumitelnost výroku v té jeho části, v níž je místem, časem a způsobem spáchání identifikován skutek naplňující znaky správního deliktu podle § 4 písm. a) zákona o ČIZP, a nezpůsobuje tak zmatečnost, která by založila nezákonnost rozhodnutí. Totožnost skutku, v němž je spatřováno deliktní jednání žalobce, je zřetelně ohraničena časovou (březen 2014) a místní (jižní a jihovýchodní hranice lesního pozemku p. č. 2089/2 v k. ú. Týnec nad Labem) charakteristikou vytykaného jednání včetně způsobu spáchání deliktu (deponie výkopového materiálu na ploše 950 m² s mocností od 0,5 m do 2 m), a nemůže tudíž dojít k záměně za skutek jiný. Žalovaný v této souvislosti podotkl (a žalobce ničím nezpochybnil), že žádné jiné správní řízení ve věci poškození lesních dřevin proti žalobci vedeno nebylo. Žalovaný proto ani nezatížil napadené rozhodnutí vadou, pokud věcně nepřezkoumával (odvolací) námitky žalobce týkající se počtu stromů, jejichž kmeny měly být navezenou zeminu zahrnuty, neboť tato okolnost byla pro rozhodnutí správního orgánu ve věci samé irelevantní.
39. Argumentace žalobce, že ze souhlasného prohlášení ze dne 28. 5. 2014 nelze dovodit, že se jeho pokyn (projev vůle) vztahoval k souhlasu s uložením skutečně deponovaného množství zeminy na předmětném pozemku, nekoresponduje s obsahem uvedené listiny. Žalobce spolu s dalšími dvěma spoluvlastníky pozemku p. č. 2089/2 výslovně prohlásili, že na základě dohody se společností XXX a.s. dali pokyn k přesunu zeminy za účelem úpravy drobných vodních ploch určených k plnění funkcí lesa..... že stavby Týnec nad Labem – XXX –KNN,....na níž souběžně započali výkopové práce. Žalobce v prohlášení nijak neomezil rozsah zeminy, která se měla na předmětný pozemek navézt, ani blíže neupřesnil způsob, jakým se úprava hráze drobné vodní plochy měla realizovat. Současně netvrdil, že by mezi ním, respektive mezi spoluvlastníky předmětného pozemku na straně jedné a třetí osobou (zhotovitelem či jinak definovanou smluvní stranou) na straně druhé byla uzavřena smlouva o dílo, případně jiný typ smlouvy vymezující práva a povinnosti ve vztahu k uvažované opravě hráze rybníka. Rovněž nenamítal, že by kdy projevil nesouhlas s tím, jakým způsobem a v jakém rozsahu firma provádějící navážku zeminy tuto zeminu na předmětném lesním pozemku deponovala. Nic takového není zřejmé ani z podání žalobce ze dne 1.5.2014, které je nadepsáno jako „Vyjádření před vydáním rozhodnutí správního řízení“, v němž se žalobce omluvil za problémy, které způsobil „*navezením zeminy na svůj pozemek v úmyslu opravit stávající hráz, která byla poškozena nutriemi.*“ Pokud žalobce u jednání před soudem poukazoval na obsah souhlasného prohlášení s tím, že z tohoto dokumentu má vyplývat vůle žalobce (a dalších spoluvlastníků) provést (výhradně) opravu drobných vodních ploch, nelze přehlížet, že tato listina byla vytvořena až po inspekčním šetření a výslovně na žádost společnosti XXX a.s. Opravu drobných vodních ploch jako důvod navážení zeminy na lesní pozemek přitom žalobce ani další spoluvlastníci vůbec nezmiňovali v čestném prohlášení ze dne 3. 6. 2013, ve kterém vyslovili souhlas „*ke navážení zeminy ze stavby Kanalizace Týnec nad Labem*“ na předmětný pozemek, aniž by množství navážené zeminy jakkoliv omezili.
40. Na tomto místě soud poznamenává, že ani smlouvou nemůže bez dalšího dojít k přenosu veřejnoprávní odpovědnosti na jinou osobu (srov. rozhodnutí NSS ze dne 8. 6. 2011 č.j. 3 As 11/2011-69). Námitka, že se správní orgán nezabýval otázkou, do jaké míry se jednalo

o exces ze strany subjektu navážejícího zeminu, je za daných skutkových okolností nedůvodná. Ze stejného důvodu je třeba odmítnout i argumentaci, že žalobce se nemohl deliktního jednání dopustit, když sám (fyzicky) zeminu na pozemek nedovezl. To, že zeminu na předmětný pozemek dovezla na pokyn žalobce a dalších dvou spoluvlastníků tohoto pozemku stavební firma, nemůže žalobce zprostit odpovědnosti za daný správní delikt, neboť k transportu zeminy došlo na základě jeho výslovného pokynu a rozhodnutí. Nutno také připomenout, že odpovědnost žalobce za uvedený delikt je odpovědností objektivní, tj. odpovědností za protiprávní následek bez ohledu na zavinění. Jeho tvrzení, že z obsahu souhlasného prohlášení nelze činit závěr o úmyslném jednání, je proto neopodstatněné. Skutečnost, že žalobce nestanovil konkrétní podmínky, za kterých má subjekt provádějící návoz zeminy tuto na předmětném pozemku deponovat, neoslabuje (nesnižuje) míru jeho deliktní odpovědnosti. Naopak ve světle povinnosti vlastníka lesa počínat si tak, aby nedocházelo k ohrožování a poškozování lesů, a povinnosti vyvarovat se užívání lesního pozemku k jiným než zákonem stanoveným účelům (§ 11 odst. 1 a 4 lesního zákona), je ledabylý a krajně nezodpovědný přístup, který žalobce při návozu zeminy na předmětný pozemek zaujal, o to závažnější. Soud plně souhlasí s názorem žalovaného, že žalobce měl reflektovat především skutečnost, že výkopová zemina je podle zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o odpadech“) klasifikována jako odpad, se kterým je nutno nakládat v režimu stanoveném tímto zákonem (§ 2 odst. 3 a contrario zákona o odpadech).

41. Za absurdní považuje soud názor žalobce, podle něhož je pokyn či souhlas vykazující znaky správního deliktu neplatným projevem vůle bez relevance k osobě provádějící návoz zeminy. Takové pojetí zcela popírá základní princip správního trestání, kterým je postih jednání, které porušuje (v intenzitě předvídané zákonem) normy v oblasti veřejného práva. Nadto institut platnosti /neplatnosti projevu vůle (právního jednání) má své místo pouze v oblasti soukromoprávních vztahů, a důsledky vadného projevu vůle se proto mohou projevit jen v soukromé sféře účastníků těchto vztahů.
42. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
43. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 21. února 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu